

SALUT!

EU SUNT MIMI,

O FETIȚĂ CA MULTE ALTELE.

AM UN TĂȚIC, O MĂMICĂ, UN FRĂȚIOR,
PRIETENI.

O BUNICUȚĂ ȘI MULȚI
ACEASTA ESTE POVEȘTEA NOASTRĂ.

EU SUNT O BUBURUȚĂ.
(AM BULINE)

SALUT!
EU SUNT TIBI.

ACUM E CAM ÎNTUNERIC
AICI. DAR ASTA E DIN CAUZĂ
CĂ ÎNCĂ NU NE CUNOASTEM.
CE MAI AȘTEPTI? DESCHIDE UȘA
POVEȘTII NOASTRE!

DESCHIDE
AICI!

Redactare: TEODORA NICOLAU
Tehnoredactare computerizată: LORENA IONICĂ

Ioan Antoci, *Paradisul lui Mimi și Tibi*
Text copyright © Ioan Antoci, 2016
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-973-128-725-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANTOCI, IOAN

Paradisul lui Mimi și Tibi / Ioan Antoci ; il.: Gabriel
Poenaru. - București : Corint Junior, 2016
ISBN 978-973-128-725-6

I. Poenaru, Gabriel (il.)

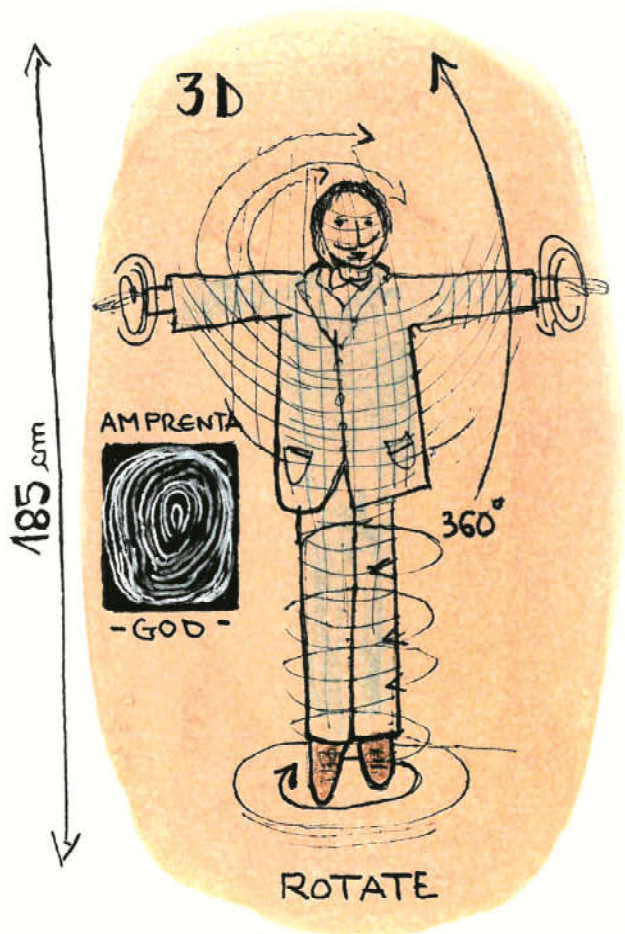
821.135.1-32

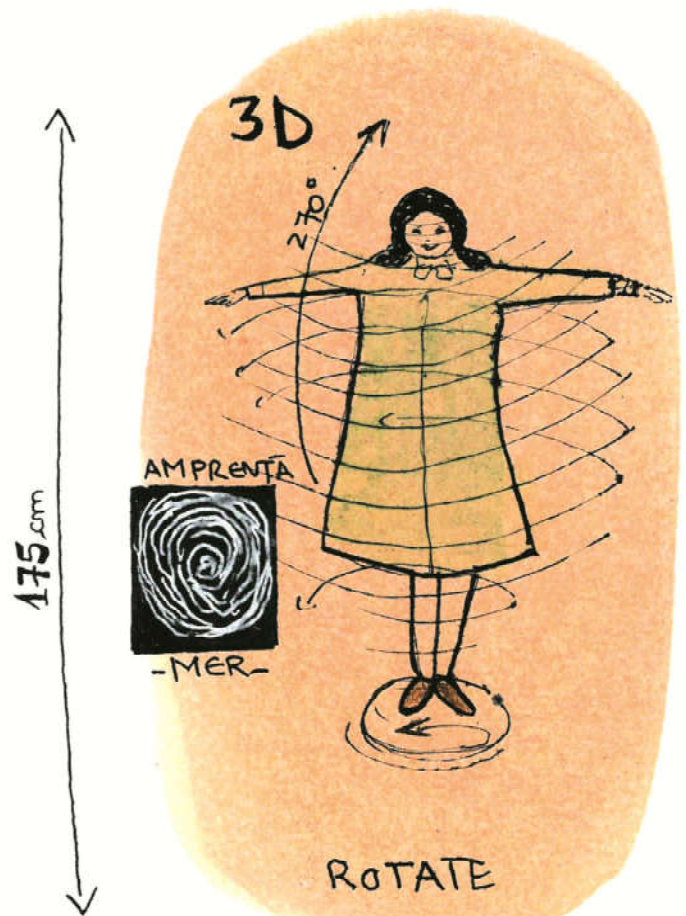
Mimi și Tibi

locuiau în rai. Nu era un rai obișnuit, cu îngeri și viață fără de sfârșit, ci un paradis al jocurilor. Iar cei doi, soră și frate, nu muriseră, slavă Domnului, încă. Însă pe ei îi interesau doar viețile din lumile virtuale și tărâmurile fantastice unde se jucau toată ziua.

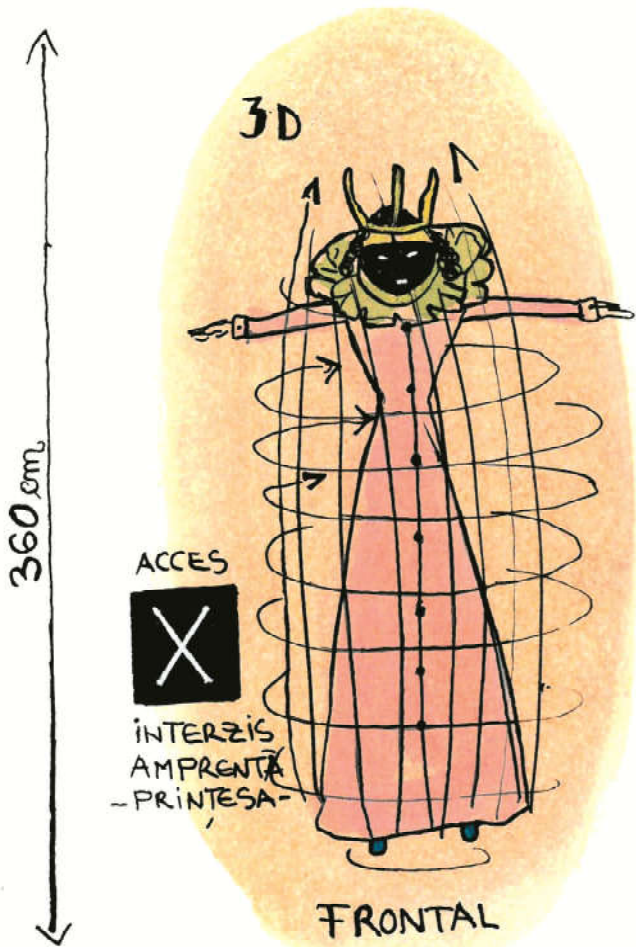
Raiul lui Mimi și Tibi se găsea la 66 de metri deasupra pământului, la ultimul apartament al celui mai înalt bloc din oraș. Acolo trăiau Tibi, un puști de 6 ani cu trupul subțirel și părul

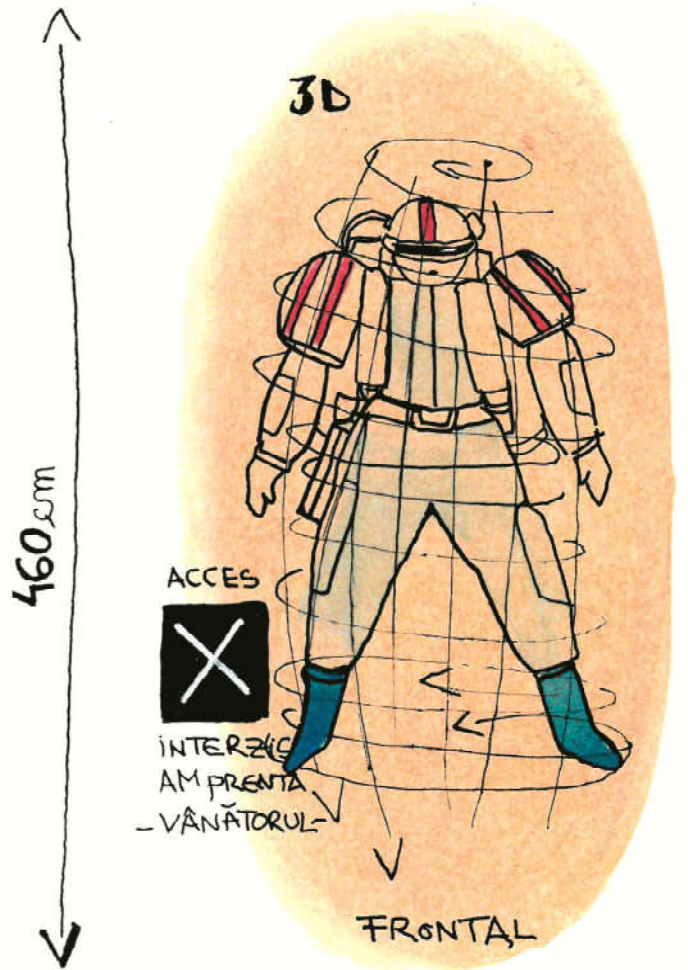
NUME: **GOD**
 PORECLĂ: **TATA**
 NR.VIETI: **1**
 ARMĂ: **CALCULATOR**
 COTĂ: **OK**

NUME: **MER**
 PORECLĂ: **MAMA**
 NR.VIETI: **1**
 ARMĂ: **DICTIE, MIȘCARE SCENICĂ**
 COTĂ: **OK**

NUME : PRINȚESA RĂZBOINICĂ
 PORECLĂ : MIMI
 NR.VIETI : MĂCAR 100
 ARMĂ : PUTERI PSIHICE
 COTĂ : SENZĂȚIONALĂ

NUME : VÂNĂTORUL DE MONȘTRI
 PORECLĂ : TIBI
 NR.VIETI : MĂCAR 100 + 1
 ARMĂ : PISTOL LASER
 COTĂ : SUPER

roșcat, sora lui Mimi, de 9 ani, la fel de subțirică, dar cu un păr blond și creț, și părinții lor, un creator de jocuri pe calculator și o actriță la un teatru de păpuși.

Mimi terminase clasa a doua și se credea o prințesă războinică înzestrată cu puteri psihice. Tibi, fratele mai mic din grupa mare, cum se prezenta el de obicei, era un vânător de monștri cu pistol laser.

Regulile în raiul lui Mimi și Tibi erau simple, mai ales în timpul vacanței de vară.

1. Nu intrați niciodată în mansardă dacă tata sau mama nu sunt prezenți.

2. Când vi se termină viețile din jocuri, cereți un nou cod de reîncărcare de la tata, respectând regula 1.

3. Pentru urgențe, dacă tata și mama nu răspund la telefon, sunați-o pe bunica.

Mimi și Tibi nu încălcase niciodată prima regulă, o respectaseră cu sfințenie pe a doua, iar pe ultima nu o folosiseră vreodată. Asta până în ziua Atacului monștrilor din Turnul Albastru.

În acea dimineață de iunie, Mimi s-a trezit prima, pe la zece și jumătate. Sări din pat direct în scaunul din fața calculatorului care hiberna pe birou. Din două clickuri, îl readuse la viață, răspunse prietenelor de pe chat și intră în jocul ce o aștepta de astă-noapte. Mai avea o singură viață.

În sufragerie, Tibi, cu ochii pe jumătate închiși și cu controlerul de la consolă în mâini, se ridică de pe canapeaua unde dormise, își verifică viețile din jocul care-l ținuse treaz până pe la patru dimineața, jucă o misiune scurtă, apoi se duse la baie.

Pe la ora douăsprezece, Mimi și Tibi se întâlniră în bucătărie pentru micul-dejun. Nu se salutară, ci doar priviră spre scara ce conducea la mansardă în timp ce-și ronțăiau cerealele cu lapte. Din când în când, mormăiau într-o limbă greu de înțeles, o păsărească pe care ei o numeau *glanga*.

— God nu-i? zise Mimi, privind scara spre mansardă.

— Nu-ș, îi răspunse Tibi. Prob, Mimi? *Dead*, hmm?

Enervată de întrebare, Mimi se ridică și aruncă bolul în chiuvetă, împrăștiind laptele rămas.

— Mimi este *dead*, Mimi este *dead! Glorious!* continuă Tibi, împușcând-o cu pistolul laser.

— Termină-te! Te bagi la un D3, noob?

— Noob ești tu, Mewtwo. L-am terminat aseară, zise Tibi, aruncându-și bolul tot în chiuvetă.

— Super, disperatule! zâmbi Mimi șiret.

Fata merse la frigider și desprinse din magneți o foaie semnată „Mama”. O trânti pe masă, în fața lui Tibi.

— Faci tu lista azi!

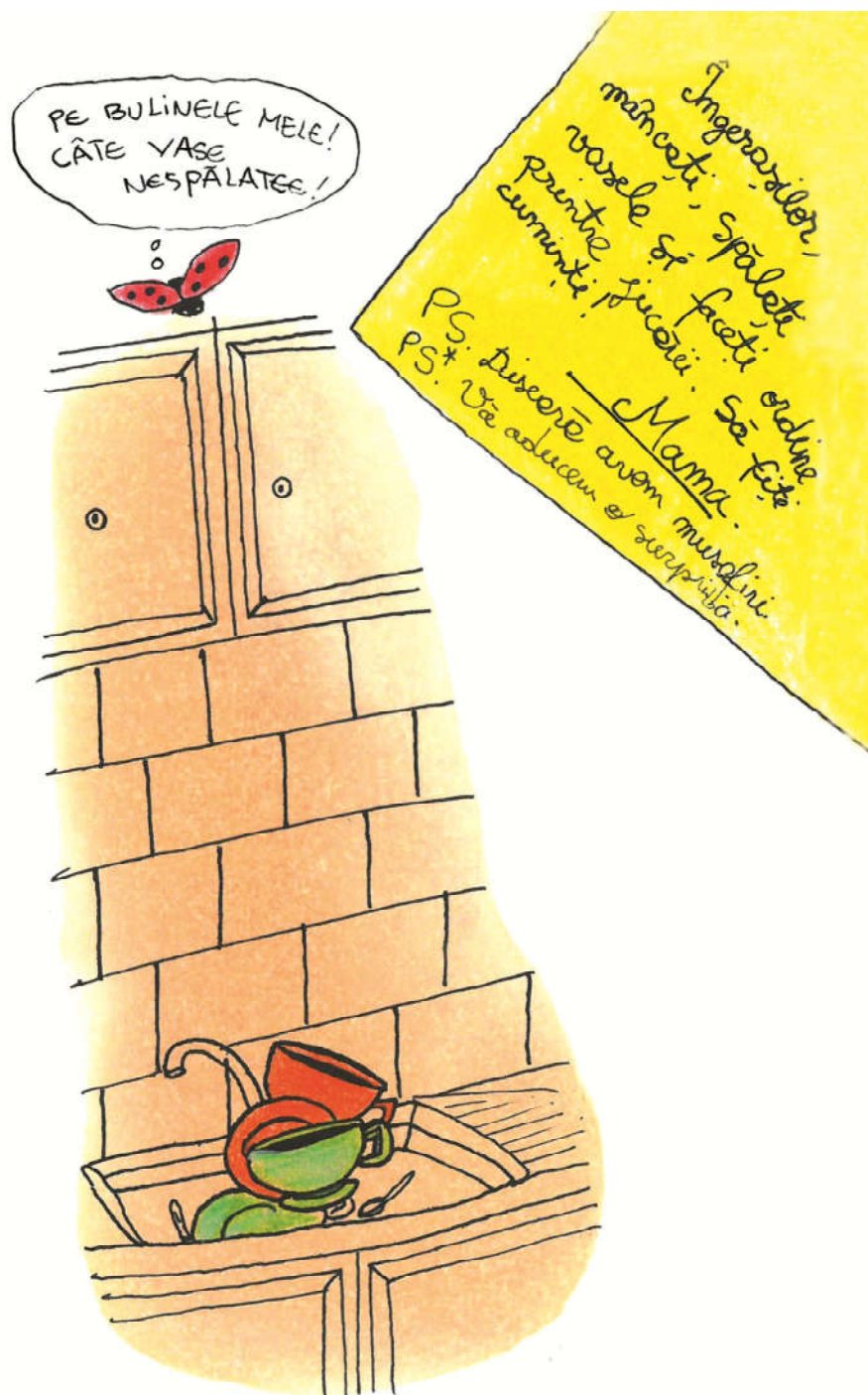
— Nu! Împinse băiatul lista înapoi. Mer scrie urât, nu înțeleg.

— Super, o să-i spun că ai zis asta! râse Mimi, ieșind din bucătărie.

Lui Tibi nu-i reușise eschiva, prefăcându-se, ca de obicei, că nu știe să citească. Scrâșni dinții și mototoli lista. Apoi își reveni și o desfăcu, citind pe silabe de pe foaia boțită: *Îngerași, bună dimineața! Eu și tata vom fi plecați toată ziua. Aveți mâncare în frigi, încălziți-o la micro. Nu lăsați vase murdare.* – Tibi privi spre chiuveta stropită cu lapte. *Strângeți consola (vom avea musafiri) și faceți ordine la voi în cameră. Fiți cuminți și jucați-vă împreună. Mimi, dacă citești trei capitole din Vântul printre sălcii și tu, Tibi, dacă scrii două pagini de semne, vă aduc ceva bun. Iar tata vă pregătește o surpriză tare de tot. Nu deschideți la nimeni și respectați regulamentul, da? Vă pup, Mama.♥♥♥*

Tibi lipi foaia înapoi pe frigider și se întoarse la consola lui dragă din sufragerie pe care n-o strânse așa cum îl rugase mama, ci își continuă jocul cu ochii lipiți de ecran, căștile pe urechi și mâinile încleștate pe controlere. Era la ultimul nivel.

În camera lor, Mimi nici nu se gândise vreo secundă să facă ordine, așa cum scria în bilet. Cu picioarele sub ea, cocoțată pe

scaun și ronțâind chipsuri, tasta de zor pe chat în timp ce urmărea pe Youtube cum să treacă de nivelul care îi mâncase atâtea vieți.

După vreo oră, Mimi își pierdu toate viețile și se furișă în spatele lui Tibi, în sufragerie. Mimi îl ciupi de păr, îl împinse, dar băiatul nu se dezlipi de consolă.

— Lasă-mă și pe mine, se rugă Mimi.

— Dă-mi pace, mai am doar o viață.

— Hai să jucăm împreună.

— Nu vreau, lasă-mă, se smuci Tibi, apropiindu-se și mai mult de ecran în timp ce degetele lui subțiri apăseau butoanele cu rapiditate.

— *Monsters attack*. Dă-i *left* și sari. Hai! trase Mimi de controler ca să-i arate.

— Știu, lasă-mă. Mori, mori, mori! țipă Tibi enervat de valurile de monștri ce invadau ecranul.

Dintr-odată, Tibi încetă butonarea: își pierduse ultima viață din joc și nivelul. Cu ochii în lacrimi, Tibi izbi controlerul de pământ și se prăbuși pe canapea.

— Mi-ai stricat jocul!

Mimi luă controlerul, încercând să vadă dacă, într-adevăr, nu mai putea face nimic. Se bosumflă și se așeză lângă fratele ei.

— N-am vrut. Și eu am murit tot la nivelul ăsta. Trebuia să mă lași să te ajut.

— Așa faci totdeauna. Pleacă de aici.

Tibi se întinse pe canapea și începu să o lovească, dând cu picioarele. Mimi se aruncă asupra lui și-l strânse de nas și de gură. Tibi lovi și mai tare în sora lui, ca să se elibereze, iar Mimi îl trase de păr până băiatul încetă cu loviturile.

Cei doi frați, cu părul ciufulit, roșii la față și transpirați, stăteau de o parte și de cealaltă a canapelei, privindu-se cu ochi dușmănoși.

— O să te spun lu' mama, întrerupse tăcerea Tibi.

— Și eu o să te spun, m-ai lovit prea tare, își frecă burta Mimi.

— Hai, lasă-mă!

Cei doi se plictisiră să discute în contradictoriu și acum priveau pierduți spre ecranul blocat pe care scria „Game over”.